

หนึ่กรรมข้ามชาติของอาตมา

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

๒๔ มิ.ย. ๒๖

R5001

วันนี้จะเล่าเรื่องดาบของแม่ทัพ ทำให้คนฝันและต้องมาที่วัดนี้ ไปได้มาอย่างไร ต้องใช้เงินเท่าไร เป็นเรื่องอัศจรรย์ของอาตมา ผ่านมาเป็นเวลานานหลายสิบปีแล้ว ตอนนั้นอยู่วัดพรหมบุรี ยังไม่ได้มาอยู่ที่วัดนี้ ก็จะขอเล่าประวัติอาตมาสักเล็กน้อย

เมื่อสมัยอยู่วัดพรหมบุรี ก็เริ่มสอนกรรมฐานมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๙ หลังจากที่ได้เดินออกจากป่า ก็มาเจริญภาวนาและสอนกรรมฐาน เริ่มต้นที่วัดพรหมบุรีตามลำดับมา

วันหนึ่งสมภารใช้อาตมาไปเช่าเมรุพร้อมเครื่องตั้ง จะมาจัดงานศพที่วัดต้องไปเช่าที่หัวเวียง บ้านแพน อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

แถวโน้นเขามีอาชีพค้าเมรุ มีไฟประดับสวยงามพร้อมเครื่องตั้งบนศาลา เหมือนกันมาอย่างนั้น แถวนี้ทั้งแถวไม่มีเมรุ ส่วนมากเป็นเมรุเผาเตาพื้น ถ้ามีงานศพผู้มีเกียรติหรือผู้มีเงินต้องไปเช่าเมรุ เมรุก็มีมากทางหัวเวียง ฝากให้ บ้านแพน ก็เลยต้องไปที่นั่น

อดีตชาติของหลวงพ่อ

กล่าวถึงบ้านหนึ่ง เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งอดีตชาติของอาตมา เจ้าของบ้านชื่อแม่ชุ่มศรี ศรีเรือง เป็นเจ้าของโรงสี อาตมาไม่เคยผ่านทางนั้นจึงไม่เคยรู้จัก

แม่ชุ่มศรีนี้ยังไม่ีครอบครัว ยังเป็นสาว เขาหนึ่งสมาธิแล้วฝันสามคืนติด ๆ กัน ฝันว่า เมื่ออดีตชาติของเขา เขาอยู่ที่กรุงศรีอยุธยา เขามีลูกชายคนเดียว และลูกชายคนนั้นได้กำลังรบทัพจับศึก และในฝันนั้นบอกว่า ลูกชายโดนกลศึกวิธี พม่าได้ฆ่าลูกชายโดยผลึกเขาลงน้ำถึงแก่ความตาย ที่อำเภอบางไทร ตรงปากคลองที่ทัพพม่าเดินผ่านเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยาแตกทัพวันนั้น เขาก็ร้องไห้ร้องไห้ว่าลูกชายเขาต้องจากไป บ้านเขาอยู่ตรงนั้นตรงนี้

อีกคืนหนึ่งเขาฝันว่า ลูกชายเขามาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ไม่ทราบว่ายู่วัดไหน และในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ (อาตมาจำ พ.ศ. ไม่ได้ ไม่ได้ดูสมุดบันทึก) เวลา ๑๐.๓๐ น. ถ้ามีพระมาฉันเพลที่บ้านในวันและเวลานั้น ก็เป็นลูกชายของเขาเมื่อครั้งอดีตชาติ ที่รบทัพจับศึกแล้วโดนกลศึก ถูกฆ่าถึงลงน้ำไป เขาก็สำนึกอยู่ตลอดเวลา และก็เล่าให้พี่น้อง พ่อแม่ฟังว่าดิฉันฝันอย่างนี้

พี่ชายควบคุมโรงสีอยู่ ก็บอกว่า “ฝันไม่เข้าเรื่องเข้าราว” แต่เขาก็เชื่อมั่นของเขา เหลือเกินว่า ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์นี้จะต้องเตรียมทำอาหาร ถ้ามีพระองค์ไหนมาบ้านเรา ต้องใช้แน่นอน

บ้านนี้ใหญ่มาก มีโรงสีติดอยู่ข้างบ้าน มีสะพานลงไปสู่ตีนท่า มีแพน้ำ บ้านทาสี สวยงาม

เผอิญตรงกับวันที่อาตมาจะไปหาเช่าเมรุ อาตมาลงเรือจากสิงห์บุรีไปถึงผักไห่ ก็ไปถามหาบ้านนายสง่าที่เขาเป็นเจ้าของเมรุอยู่หัวเวียง อาตมาก็ว่าจ้างเรือหางยาวให้ไปส่งที่บ้านนายสง่า เจ้าของเรือหางยาวก็รู้จัก

ค่าเรือขาไปคิด ๒๐ บาท ไปกลับคิด ๕๐ บาท เพราะต้องเสียเวลาคอย อาตมาก็ตกลงลงเรือจากตลาดผักไห่เรือก็แล่นไปเลย แล้วมาส่งที่บ้านนี้บอกว่าเป็นบ้านนายสง่า

เสียงเรือแล่นดัง พุดอะไรไม่ค่อยได้ยิน อาตมาก็นึกว่า ไข้แล้ว บ้านนี้ใหญ่โต น่าจะเป็นบ้านของเจ้าของเมรุ

พอขึ้นจากเรือ เขามานิมนต์ที่แพเลย มานิมนต์กันเยอะ ขึ้นไปมีสำรับกับข้าว โดกมากมาย เอ๊ะ! อะไรกันนี้ เราจะมาหาเมรุ อาตมารำพึง

เขาก็นิมนต์ให้นั่ง เอาหมากยามาถวาย คุณกันไม่รู้จักกัน เหมือนรู้จักกันมาหลายปีอย่างนี้

อาตมาก็คิดว่า จะใช้บ้านนายสง่าหรือเปล่า เรือหางยาวพอส่งปี๊บ ก็บอกว่า “ท่าน ผมไปธุระก่อนนะ ประมาณชั่วโมงหนึ่งผมจะมารับ” แล้วเรือหางยาวก็วิ่งออกไปเลย นี่เขาบอกว่าเขารู้จักบ้านนายสง่าที่หัวเวียงที่เป็นเจ้าของเมรุ

มีพวกโรงสี พวกแขกมาเต็มบ้าน มีสำรับครบ เวลา ๑๐.๓๐ น. พอดีตรงกับที่เขาจดไว้ เขาก็เลยเจี้ยวจ้าวกันใหญ่ เราก็อไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา เลยบอกว่า

“โยมจะทำบุญเรื่องอะไรกันนี้ ไม่ใช่อาตมานะ อาตมาจะมาหาเมรุ บ้านนี้บ้านนายสง่าใช่ไหม”

เขาก็บอกว่า ไม่ใช่ เขารู้จักบ้านนายสง่าดี อยู่หัวเวียงโน่น อาตมาก็บอก “ตายจริง ผิดบ้านเสียแล้ว โยมช่วยเรียกเรือหางยาวที” เรือหางยาวก็ออกไปเสียแล้ว กว่าจะรู้เรื่องกันก็เพลพอดี

เขาก็อาราธนาศีล อาตมาบอก “เอ๊ะ! โยมจะถวายสังฆทาน จะทำบุญกับพระวัดไหนนี่” เขาก็บอกว่า “เฉย ๆ ท่านต้องรับ”

รับศีลเสร็จแล้ว ถวายสังฆทานเขาบอก “นิมนต์ฉันตามสบายเจ้าค่ะ” อาตมาก็นึก เคื่องเรือหางยาวมาก ดูชิบออกว่ารู้จัก กลับมาส่งบ้านแม่ชুমศรี บ้านนี้

เขาก็กระตือรือร้น เอาใจใส่อย่างดี เตรียมน้ำร้อนน้ำชาไว้ก่อน อาตมาก็ฉันไปสองสาม คำ ฉันไม่ได้ รู้สึกเกรงใจเขามาก

พอฉันเพลเสร็จ เขาก็เล่าเหตุการณ์นี้ให้ฟัง เขาหาว่าอาตมาเป็นลูกของเขาเมื่อ ครั้งอดีตชาติ เราไม่เชื่อ เชื่อไม่ได้ ลูกอะไรกัน เขายังเป็นสาวอยู่ แต่เขาก็เชื่อมั่นเหลือเกิน

แล้วเขาก็เล่าให้ฟังว่า เขาบันทึกหลักฐาน เขียนไว้ครบ ผืนสามคินติด ๆ กัน พ่อแม่ พร้อมพี่ชายเขาบอกว่า น้องสาวเขาบ้า แต่ทำนมาแย้งไฉตรงเวลาพอดี

อาตมาบอก ความจริงอาตมาไม่รู้จักบ้านโยมนะ แล้วไม่รู้เรื่องเลย จะไปหาเมรุบ้าน นายสง่า เลยผลสุดท้ายก็คุยกันถึงเย็น เล่าประวัติศาสตร์ในชีวิตของเขาตลอดมา อาตมาก็นั่ง ไขว่ไมยอมเชื่อ สักประเดี้ยวเรือหางยาวมารับ

ในที่สุดก็เย็นหมดเวลา ได้ทราบจากบ้านโรงสีว่า นายสง่าไม่อยู่ เอาเมรุไปตั้งทางวัด สามกอก ไปทางอำเภอเสนา ต้องมาวันหลัง อาตมาก็กลับวัดผิตหวังไม่ได้เมรุ แต่มาได้โยมแม่ ในอดีตชาติ ตั้งแต่นั้นมาอาตมากับบ้านแม่ชুমศรีก็ติดต่อกันเรื่อยมา

ต่อมาอีกหนึ่งปี อาตมาก็ย้ายวัดมาอยู่ที่วัดอัมพวัน มาอยู่วัดนี้ พ.ศ. ๒๕๐๐ ก็อยู่ ตามลำดับมา แต่ในสำนักของอาตมา เรื่องดังกล่าวเรารู้บ้างไม่รู้บ้าง จะเชื่อนักก็ได้ แต่เรา ก็ต้องยอมรับบางประการเหมือนกัน

อาตมาก็อยู่วัดนี้ตลอดมา สอนกรรมฐานไปเรื่อย หลังจากคอกหักแล้วก็หมดเวลา มี เสียงบอกว่าท่านจะต้องอยู่ไปได้แค่ ๕ ปี คอกหัก ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ก็ครบ ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๒๖

พอดีถึงเวลา อาตมาก็มีนิมิตว่า ต้องหมดเวลา พวกญาติโยมมาขอนิมนต์กันใหญ่ “หมดเวลา” มีนิมิตเครื่องหมายไปว่า “ท่าน ขอเชิญไป” เห็นจะตายแน่คราวนี้ แต่ก็ไม่ได้คิด อะไรมากมายที่เราจะไปนั้น มันอาจจะคิดถึงบ้านแม่ชুমศรีว่า เขาว่าเราตักน้ำตายก็ได้ มันยังไม่แน่นอนนัก

แต่แล้วก็มีนิมิตกรรมฐานทันที อาตมานิมิตว่า “ท่านจะต้องตายแน่นอน”

ในวันนั้นนิมิตก็บอกว่า กำลังนั่งกรรมฐานในโบสถ์ มีคนสี่คนเข้ามาขอเชิญ ขอนิมนต์ เปลี่ยนเครื่องต้นเครื่องทรง เปลี่ยนผ้าออก คือหมายความว่าให้สึก

อาตมาก็บอกว่า “ยังไม่สึก ยังรักเพศพรหมจรรย์อยู่”

“ไม่ได้ เจ้าต้องไป ต้องไปอย่างแน่นอน ให้แต่งตัว” สี่คนนี้แต่งตัวเป็นพวกทหารทั้งนั้น แล้วก็มาเอาพานเชิญ มีเครื่องต้น เครื่องทรง มาให้แล้วบอกว่า

“ท่านต้องแต่งตัวใหม่”

อาดมาบอก “ตายจริง เรายังรักเพศพหุภรรยาอยู่ ยังไม่ไป ขออยู่ก่อน”

เขาบอก “ไม่ได้ ต้องไปแน่” และเอาเครื่องทรงมาให้

อาดมาจำเป็น จำยอม ก็ต้องเอาผ้าออก ทุ่งผ้า ใส่เสื้อ ใส่หมวก ออกจากประตูโบสถ์ไป พอออกจากประตูโบสถ์ไปแล้วพบเจ้จุ่น จังหวัดสิงห์บุรี (นางทองดี ญาณวัฒนา)

เจ้จุ่นเคยพูดกับอาดมาว่าจะขายรถ ขอให้ช่วยขายรถให้ได้สิบล้าน

เจ้จุ่นก็ฝันตรงกันนิมิตในวันนั้น เอารถมาที่วัด นำมาให้เจิม แล้วก็เห็นหลวงพ่อดังตัวออกไป มีเสื้อครุย มีดาบ ออกไปจากโบสถ์ เจ้จุ่นเสียใจเหลือเกิน ร้องไห้

เจ้ก็บอกว่า “หลวงพ่อดังทำไมสึก ไม่ควรจะสึกอย่างนี้ ฉันเอาปัจจัยมาถวาย ๑๐,๐๐๐ บาท ขายรถได้หมดแล้ว”

อาดมาก็บอกเจ้ว่า “หมดเวลาต้องไปแน่ อยู่ไม่ได้หรอก” เจ้ก็พูดว่า “แหม! ท่านไม่น่าสึกเลย ทำไมแต่งตัวอย่างนี้”

สักประเดี๋ยวกลับเข้ามาในโบสถ์ใหม่ มีชุดใหม่มาอีกสองคน ก็มาบอกว่า “พระคุณเจ้า ยังมีเวลาอยู่” เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่อีกแล้ว แต่งตัวใหม่แล้วบอกว่า

“ท่านมีเวรมีกรรมมาก ไปฆ่าฟันฟันแทงเขามากมายจริง ๆ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ท่านต้องไปเอาดาบของท่านมาแก้กรรมเสีย ดาบของท่านขณะนี้มาจากเชียงใหม่ เดี่ยวนี้อยู่พระนครศรีอยุธยา ขอให้ท่านเตรียมเงินไป ๕,๐๐๐ บาท

พอดีในวันนั้น (วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๒๔) ต้องไปในพิธีบวงสรวงที่วัดบรมพุทธาราม ในบริเวณวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ไปดูที่สร้างพระประธาน

อาดมาก็นึกได้ว่าต้องเอาใครมาบวงสรวง คนนี้รูปร่างใหญ่โตมาก ชื่ออาจารย์ทองดี (โพธิ์) เมืองทอง อยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง จังหวัดพิจิตร เป็นคนเกิดที่นั่น แล้วเคยเป็นสมภารเก่าวัดบรมพุทธาราม บวงสรวงเก่งมาก

เหตุที่ต้องการคนอยู่ที่โพธิ์ประทับช้าง เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกันคือ วัดบรมพุทธารามเป็นวัดที่สมเด็จพระเพทราชาเป็นผู้สร้าง และตำบลโพธิ์ประทับช้างเป็นสถานที่สมเด็จพระเจ้าเสือเสด็จประทับ สมเด็จพระเจ้าเสือทรงเป็นพระราชบุตรของสมเด็จพระเพทราชา

อาดมาก็ไปหาอาจารย์โพธิ์ผู้ทำพิธีบวงสรวงให้ ดร.กิงแก้ว อุตถากร ที่เราจะต้องไปร่วมสร้างพระประธานที่วัดบรมพุทธารามกันต่อไป

เอาตมาขอยืมเงินเขาไป ๕,๐๐๐ บาท ต้องไปเอาดาบเล่มนี้มาแก้กรรม ดาบมี ๒ เล่ม เล่มเล็กและเล่มใหญ่ อาจารย์อาคม วรจินดา เพื่อน ดร.กิงแก้ว อยู่ที่ มศว.มหาสารคาม มาซื้อเล่มเล็กไปก่อนแล้ว

มันก็เป็นเรื่องแปลกอยู่นะ เอาตมาก็จะต้องไปบวงสรวง แต่ไม่ได้บอกคนที่ไปด้วย มี อุ๋นเรือน ร้านวรทัศน์ สมศรี ร้านบางกอก ไปกันเยอะ ไปช่วย ดร.กิงแก้ว

พอเสร็จพิธีเรียบร้อยแล้ว เพื่อน ๆ ของ ดร.กิงแก้ว เขาอยากจะไปดูเรื่องอดีตชาติ ของคุณนายโสภา ปัทมดิลก แต่เอาตมาไม่ยอมพาไปในวันนี้

เพราะคุณนายโสภา นี่เป็นภรรยานายอำเภอเมืองสิงห์บุรี แต่ไม่ถูกกัน มาเข้า กรรมฐานแล้วไปตีกันทีหลัง ในอดีตชาตินั้นเคยหล่อพระแล้วจารึกชื่ออธิษฐานไว้ อยู่ที่ วัดอยุธยา นายอำเภอนี้ไม่ใช่สามีภรรยากันครั้งอดีตชาติ แต่เคยให้เงินใช้เสมอ จึงนำ เงินนั้นมาสร้างพระ เอาตมาไปพบมาแล้ว และชื่อนั้นจารึกไว้ครบ เมื่อครั้งสมัยกรุงศรี อยุธยายังไม่เสียแก่พม่าเข้าศึก พระองค์นี้บอกได้เดี๋ยวนี้แต่อย่าไปค้นนะ อยู่วัดหน้าพระ เมรุ อันนี้เป็นเรื่องของคุณนายโสภาคครั้งอดีตมา

ในที่สุด รุ่งขึ้นเช้า เจ๊จุ่นมาที่วัดอัมพวัน บอกว่า “โห้ย! หลวงพ่อเมื่อคืนนี้สึกนี้ แต่งตัว นุ่งผ้าโจงกระเบน ใส่หมวก มีสร้อยสังวาลอีก แหม! ฉันร้องให้เสียแทบตายเมื่อคืนนี้”

ตรงกันเลย! เอาตมาถามว่า “เจ๊จุ่นมาทำไมแต่เช้า”

“เอาปัจจัยมาถวายหมื่นหนึ่ง” แล้วเล่าต่อว่า

ในฝัน “ฉันมาคอย เอารถมาจอด ท่านเดินออกจากโบสถ์ แล้วมีคน ๔ คน พอฉันบอก โห้ย! ไม่ได้ ๆ ท่านเข้าไปในโบสถ์ มีสองคนตาม สี่คนหายไป แหม! หลวงพ่อสึกได้นี้ ใส่สังวาล ใส่โน่น ใส่นี้ แต่ถือดาบ ดาบมีลักษณะอย่างนั้น ๆ” ก็พรรณนาไป

อย่างนี้ก็ตรงกันแล้ว และเอาตมาก็ินิมิตว่า อ้อ! เราจะต้องแก้กรรมแน่ เหลืออีกสามสี่ วัน ปัจจัยก็ไม่พอห้าพัน เลยขอยืมคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ในนิมิตบอกว่า ดาบเล่มนี้ต้องห้า พัน ไม่น่าเชื่อ อีกเล่มหนึ่งไปอยู่มหาสารคามแล้ว

วันนี้เมื่อเสร็จพิธีบวงสรวงแล้ว พวกเราชวนกันไปดูพระที่วัดมงคลบพิตร ที่นำมา จากวัดบรมพุทธารามแล้วไปดูมีดดาบ ให้อาจารย์ไปถามดูว่า ดาบเล่มนี้มาจากเชียงใหม่ใช่ ไหม ปรากฏว่า มาจากเชียงใหม่จริง ๆ

ร้านนี้เป็นร้านขายอาหาร เดิมอยู่ที่เชียงใหม่ขายของเก่า มีคนสะพายดาบมาจากไหน ไม่ทราบ มาขายให้แล้วเขาก็ย้ายจากเชียงใหม่มาพระนครศรีอยุธยา แล้วก็ไม่ได้ขายดาบ หรอก เขาเก็บไว้เป็นของเก่าใส่ตู้แสดงไว้

พอถามราคาเขาจะเอาเจ็ดพันบาท พุดไปพุดมาเขาซื้อไว้ห้าพัน ถ้าท่านจะเอาก็คิดเท่าตามทุน ซื้อมาสี่-ห้าปีแล้ว

ก็เลยขอดาบมาดูว่าตรงตามนิมิตไหม ดาบนี้ต้องมีบั้งนิตหนึ่ง ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ โคงได้เลย แต่ปลายตัด

เพราะเหตุใดปลายตัด เพราะเป็นชLOYของพม่า ดาบนี้ของแม่ทัพต้องโดนตัดปลายทั้งนั้น ถ้าดาบของพลทหารไม่โดนตัด

ก็ได้ความว่าดาบบั้งน้อย แล้วปลอกแบบนี้เป็นปลอกไม้มีตราแบบนี้ทั้งนั้น ปลอกไม้มาทำที่หลัง ของเก่าๆไปแล้ว ซ่อมมาตั้งหลายครั้ง

อาตมาก็ซื้อได้ในราคาห้าพันพอดี ตรงตามที่นิมิตบอกว่า เขามารับไป ท่านต้องไปเอาดาบมาแก้กรรมนะ ท่านฆ่าฟันเขาเยอะนะ

อาตมาก็ดีใจมาก ในวันนั้นก็เอาดาบมาแขวนไว้ที่วัด โอ๊ย! เราจะตายแล้ว ปวดเมื่อยทั่วสกรนธ์กาย แขนก็ขาด ขาก็ขาด จะตายแล้ว เอาหมอมานัดยาก็ไม่หาย ให้นำเกลือก็ไม่หาย อยากระไรเลยเราจะต้องเอาดาบไปฝากเขาไว้ที่ร้านวรทัศน์ จังหวัดลพบุรี มันมีกรรมด้วยกัน ไฟจะต้องไหม้แน่นอน

พอเขาเอาดาบออกจากวัดไป อาตมาหายเลย ในคืนที่อาตมาจะตาย แขนก็ปวด คอก็ปวด เอวก็ปวดรวดร้าวทั่วสกรนธ์กาย ต้องแผ่เมตตาคืนยันรุ่ง นี่เราไปฆ่าเขาไว้มากมายจริง ๆ นะ พอเอามิดไปฝากไว้บ้านนั้นหายทันที

ในเวลาต่อมา อาตมาต้องเดินทางไปเมืองจีน มีคนไปส่งหลายคน อาตมาบอกว่า จะเดินทางขึ้นเครื่องบินแล้วนะจ๊ะ ไม่ห่วงใครเลยนะ ห่วงแต่แม่สมศรี กับแม่อ่อนเรือน นิมิตบอกแล้ว ไฟจะไหม้บ้านสองคนนี่

ฝ่ายยายเตียง (นางเตียง ปุริปุณณะ) ไปพุดกับโยมพิน (นางยุพิน บำเรอจิต) นินทาแล้ว หลวงพ่อวัดเรานี้แย่มาก ห่วงเฉพาะสาว ๆ คนไหนสวยละห่วงนัก ไอ้เรานี้มันแก่แล้ว ไม่ได้ห่วงเราเลย

แล้วเราก็อ้าเรื่อยเรื่องห่วงสองคนนี่ แม่สมศรี ร้านบางกอกเฟอร์นิเจอร์แล้วเป็นห่วงแม่อ่อนเรือนมากที่สุด

อาตมาเดินทางไปก็นึก ๆ ห่วงเรื่องนี้ ในวันพระ ๘ ค่ำ แม่สองคนเกิดนุงขาวมาที่วัด ตอนนั้นอาตมากำลังอยู่ที่โรงแรมชัวเถา แล้วก็ทำพิธีกรรมสวดมนต์ไหว้พระของเราเสร็จแล้วจะกลับไปกุ้ย อาตมาก็ตั้งอยู่ในห้องเป็นลมคืนยันรุ่ง ถ้ามหลวงพ่อวัดดอนเมืองดูได้

เจ้าคุณพรหมคุณาภรณ์ วัดสระเกศ ถามว่า “เอ๊ะ! หลวงพ่อวัดอัมพวันเป็นอะไร”

“เกล้ากระผมไม่สบายมาก ปวดรวดร้าวไปหมดแล้ว ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ณ บัดนี้ ไฟกำลังไหม้ ไหม้หมดเลย” เลยกบอกหลวงพ่อดอนเมืองต่อว่า

“หลวงพ่อดอนเมืองครับ ผมเป็นลมไปเสียแล้วครับ เตี่ยขอผมหนึ่งกรรมฐาน” ก็นั่งเจริญภาวนามาเรื่อย ๆ

พอรุ่งเช้า อาตมาก็ไปขอโทรศัพท์ทางไกล เจียบ! ทั้งสองร้านเลย นึกแล้วไฟไหม้หมดแล้ว ไม่มีเหลือแล้วนะ ช่วยไม่ได้ พร้อมด้วยดาบของเราด้วย ไฟไหม้หมดเลย!

พอลกลับมาถึงดอนเมือง ลงจากเครื่องบินแล้ว หลวงพ่อดอนเมืองมาบอกว่า “ขอหมินต์ฉันเพล วัดดอนเมืองเขามาต้อนรับ”

อาตมาไม่ยอม รีบขึ้นรถเลย เขานึกว่าเราไม่รู้ รีบขึ้นรถไปถึงวัด พวกที่ไปรับก็อดข้าวกัน ถ้าหากว่าไม่มีเหตุการณ์อย่างนี้ เราก็ต้องเลี้ยงพวกนั้นแน่ เราก็ไม่สบายใจกลับจากเมืองจีนในวันนั้น

พออาตมากลับมาแล้วก็ไม่ต้องฉัน ไม่ได้ฉันข้าว เพราะเครื่องบินขึ้นจากฮ่องกง ตัดตรงมาทางจังหวัดอุบลราชธานี ผ่านเมืองญวนมาตามลำดับ พอผ่านอุบลสักประเดี๋ยวลงดอนเมืองแล้ว ก็เหลืออีกยี่สิบนาทีกะเพล เราก็รีบวิ่งเข้าวัดอัมพวัน เลยพวกนั้นอดข้าวอดปลาไปตาม ๆ กัน

ก็ได้ความว่า ดาบไหม้ไฟแล้ว เหลือแต่ดาบไม่มีด้าม อาตมาก็ขออธิษฐานว่า เราจะเอาดาบนี้มาแผ่ส่วนกุศลที่เราไปฆ่าเขา เพื่อตัวเราจะได้รอดตาย มีชีวิตอยู่ในปีนั้น

ตรงกับนิมิตเครื่องหมายที่เขาเอาเครื่องทรงมาให้เราสัก บอกไปเถอะถ้าไม่ไปนะ ต้องไปเอาดาบมาแก้กรรมเสีย ต้องถวายสังฆทานให้เจ้ากรรมนายเวร แล้วทำนจงแผ่เมตตาให้มาก ทำบุญให้เยอะ ท่านก็จะอยู่ต่อไปอีกหน่อย แต่ก็ไม่ทราบว่าจะอยู่ไปได้แค่ไหน

อาตมาขออธิษฐาน ดาบไม่มีด้ามแล้ว ข้าพเจ้าไปฆ่ารันพันแทงเขามา ก็จะขอทำดาบนี้ให้ดีตามเดิม มีวิญญูณอยู่ในมิดนี้หลาย ๆ อย่างบอกได้ นี่เล่าเฉพาะนักปฏิบัติธรรมนะ

อีกเจ็ดวันข้างหน้า อาตมาอธิษฐาน ผู้ใดหนอ ที่จะเป็นช่างทำด้ามดาบนี้ให้ดีได้ตามเดิมได้ ขอให้มาพบภายในเจ็ดวันนี้

ในวันที่ครบเจ็ดวัน อาตมาอยู่ที่วัด พอตีกลบันดาลให้ คุณจินตนา กับ คุณกวี ที่เราเคยไปพักบ้านเขาที่เชียงใหม่ เกิดมาที่วัดพอดีในวันนั้น

อาตมาก็ไปเอาดาบมาเลย คิดว่ายายคนนี้ต้องทำมิดให้เราได้แน่ ก็บอกว่า “โยมจินตนา ขอให้ช่วยเหลือสักอย่าง”

แต่ที่เรานิมิตนะ เราไม่ได้บอกนะ เขาถามว่า

“ช่วยยั้งไงล่ะ เจ้าคะ” ก็บอกว่า

“ช่วยเอาดาบไปทำฝักให้ที ไปทำด้ามด้วย”

“ขอดูดาบหน่อยเจ้าคะ” เลยกี่เอาดาบมาให้ดู ห่อกระดาษมา

“ดิฉันรับรอง แต่จะอย่างไร ดิฉันไม่ทราบนะ”

แล้วคุณจินตนาก็นำเอาดาบเหล็กนี้ไป ไปปรึกษาคุณกวี ผู้จัดการธนาคารกรุงเทพ พาณิชยการ สาขาสันป่าข่อย เป็นลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศ คุณกวีก็บอกว่า “เราก็ต้องไปสอบถามดู รับปากท่านมาแล้วนี่”

เลยคุณจินตนาก็นิมิตขึ้นว่าต้องไปที่ฝาง ก็เอาดาบไปที่ฝาง มีคนหนึ่งเคยทำดาบ อายุ ๗๐ ปีแล้ว นั่งสมาธิเก่ง คุณจินตนา ก็อธิบาย เจ้าพ่อคุณเฮ้ย ขอให้ทำได้เหมือนเล่มเดิม แล้วก็เอาดาบไปให้

ตาคนนี้บอก เลิกทำมานานแล้ว แก่แล้ว ไม่ยอมทำ แต่แล้วสักพักใหญ่คุยกันไปคุยกันมา ช่างคนนี้บอกยินดีรับทำให้

คุณจินตนา ก็ถามว่าจะทำรูปไหน นายช่างนั้นบอก แล้วแต่อธิษฐาน บอกว่าดาบนี้ไม่ใช่เหล็กธรรมดา เป็นเหล็กน้ำพี้ เลยกี่รับทำ ใช้เวลา ๓ เดือน มีเครื่องมือเพียง ค้อน สิ่ว และเหล็กหมาด ก็ทำออกมาในรูปนี้ เหมือนอย่างเดิม

พอได้ดาบเหมือนอย่างเดิมแล้ว คุณจินตนา ก็ดีใจ ก็รับมาในวันนั้นไม่พักบ้าน เอาไปถวายให้ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนั้ดู

ท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนั้ก็มีอยู่ ๒ เล่ม ก็นำมาให้คุณจินตนาดู บอกว่า นี่ดาบของพลทหารรุ่นเดียวกันนี้ ท่านได้เตรียมหอก เตรียมดาบไว้สำหรับให้นักศึกษาดู ว่าเป็นรุ่นนี้ รุ่นนี้

แล้วท่านก็บอกว่า จินตนาเฮ้ย ไหน ๆ ทำให้ท่านแล้ว เอากลับไปทำใหม่ ลงรักปิดทอง เพราะดาบรุ่นนี้เขาเป็นทอง

เป็นดาบที่ชำรบบนหลังม้า นี่ปลายตัด แล้วก็ไม่มีชนิด ๆ ไม่ต้องลับ การฟันบนหลังม้าไม่ได้ฟันลงอย่างนี้ละ เขาใช้ฟันตัวตวัดขึ้นนะขอขาดเลย

เลยได้ความว่าท่านเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศนั้ให้ไปลงรักปิดทอง แล้วท่านยังเอาดาบของพลทหารให้ดู แล้วท่านยังได้อธิบายต่อไปว่า

ดาบนี้ปลายโดนตัด โดยที่ตอนนั้นไทยเราแพ้พม่า พม่าจับเอาดาบของแม่ทัพตัดหัวหมด ข้อเท็จจริงยาวอีกคืบหนึ่ง โดนตัดหมดทั้งนั้น

นี่เล่าเหตุการณ์กฎแห่งกรรม ก็ไม่น่าเชื่อนะ ช่วงที่ฝางก็แก่แล้ว บอกเลิกทำแล้ว อายุตั้งเจ็ดสิบกว่าแล้ว ก็รับทำให้แล้วก่อนที่จะทำ เขาเข้าครูเชิญครูอธิษฐาน ขอให้ทำได้ เหมือนเล่มเดิมที่ใหม่ไฟไป

และเจ้าคุณศรีธรรมนิเทศน์บอกให้ลงรักปิดทอง เพราะดาบนี้มีด้ามและฝักเป็นทอง แต่ตอนที่ได้มาไม่ได้ปิดทอง เป็นฝักไม้ แต่ตรงปลายด้ามเป็นเงิน มีตรา ทำใหม่ก็มีตราอย่างเดียวกัน ดุชชิงน่าจะรู้ว่าต้องทำอย่างนี้ เพราะใหม่ไฟไปแล้ว ก็แปลกดีนะ

อย่างแม่ชুমศรีที่ว่าพระมาที่บ้านเขา เวลา ๑๐.๓๐ น. ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ จะต้องเป็นลูกของเขาที่ตกน้ำตายสมัยสงครามกรุงศรีอยุธยา นี่เล่าเฉพาะนักปฏิบัตินะ เดี่ยวจะว่าเป็นบ๊อบไป

ความจริงอาตมามีนิมิตกรรมฐานว่า เรารู้มาก่อนที่จะไปบ้านแม่ชুমศรี ในนิมิตก็บอกว่า ไปรบทัพจับศึกกัน ยังรู้สึกว่าจะได้ว่ามันพ้นอะไร เพราะไอ้พม่ารามัญมันเตรียมจากธนบุรีตามลำน้ำ มันก็ขึ้นมาหมดแล้ว ไม่มีเหลือแล้ว

และเราจำเป็นต้องไปรบทัพจับศึก ก็ไปรบกับพม่า ใช้เรือ รบที่บางไทร ฆ่าฟันพมามากมาย

เลยพอดีโดนกลศึกวีรชนไทยด้วยกัน ถีบเราหลุดตกน้ำไปถึงแก่ความตาย แล้วดาบนั้นพวกนี้ก็เอาไป แล้วก็ซัดเซพเนจรไปเรื่อย ๆ กระทั่งไปอยู่ถึงเชียงใหม่ แล้วก็ล่องกลับมาถึงกรุงศรีอยุธยาตามเดิม

แล้วเราก็นิมิตว่าเราตกน้ำตาย นี่ถ้าอาตมาไม่ได้ดาบ อาตมาตายไปแล้ว

ตอบแทนบุญคุณมารดาในอดีต

ทางบ้านแม่ชুমศรี อาตมาต้องไปมาหาสู่ ไปทำบ้านให้เขาอีก ใช้หนี้เขานะ เขาไม่มีครอบครัว พ่อเขาเกิดมาตาย บ้านใหญ่ยังกับวัด

เลยบอกว่าแม่ชুমศรีเอ๊ย เราอยู่คนเดียวแล้วโรงสีกี้อำบากลำบาก ย่นบ้านให้เล็กเสียเถอะ

ก็เลยไปทำบ้านให้ บ้านใหญ่ ๆ สีห้าหลังทรงไทย ก็เอามาทำเป็นหลังเดียวสองชั้น อาตมาก็ต้องเป็นหนี้เขา ไปทำประตู หน้าต่างให้เสร็จ เข้าไปเย็นกลับ มันฝังใจอย่างไรไม่ทราบ แล้วพวกวัดนี้ก็หาว่าไปติดพันสาว ๆ

เขาก็เอาข่าวสารมาให้ที่ละห้กระสอบ สิบกระสอบ มะพร้าวก็ของเขาทั้งนั้นนี่นะ เอามาจากบ้านเขา มาปลูกที่นี่ และเขาก็สำนึกว่าเราเป็นลูกเขาตลอดมา

แล้วพวกญาติโยมวัดอัมพวันก็สำนึกว่า ท่านจะต้องสึกแน่ จะต้องไปเป็นเจ้าแก้วโรงสีกี้อ และแม่ชুমศรีนี้สวดยผมยาว แล้วเขาก็เอาของมาถวายบ่อย ๆ

หน้าเข้าก็มีกรณีเรื่องโรงสี เรื่องที่ดิน อาตมาก็บอกแม่ชুমศรีว่า จะต้องมีการมตอเนก
ชะแล้วละนะ จะเชื่ออาตมาก็ได้ แต่คงจะไม่เชื่อแล้ว เพราะมันเป็นกฎแห่งกรรม เวลาคนใหญ่
ๆ โต ๑ มาขอก็ไม่แต่งงาน ทำอย่างไรก็ไม่แต่ง แต่แล้วจะต้องได้พอม่ายแน่

เลยพอดีกรณีก็เกิดขึ้นอย่างกับอาตมาว่า ไปที่หอทะเบียนที่ดินบ่อย ๑ เข้า ติดต่อกับ
หัวหน้าทะเบียน มีเมียแล้ว ลูกก็มี ลูกโตเป็นหนุ่มเป็นสาวเป็นคนภาคใต้ ภรรยาเขาตายหรือ
เปล่านั้นไม่ทราบ ติดต่อกันมาความสนิทสนมก็เกิดขึ้น เรื่องที่ดินบ้าง เรื่องโรงสีบ้าง เรื่องเงิน
บ้าง ติดต่อกันไปติดต่อกันมา เลยก็นิมต์อาตมาบอกว่า “ท่าน ฉันจะต้องแต่งงานเสียแล้ว”

อาตมาบอก “ตามใจโยมเถอะ ว่าจะต้องเป็นกรรมต่อไป ไม่ทราบก็รับทราบ” นี่ทำ
บ้านให้แล้วนะ ใช้หนี้แล้วนะ ดูซิรู้จักกันที่ไหน ก็ต้องไปทำบ้านช่วยดูแลให้ ทำห้องพระห้อง
อะไรต่าง ๑ ให้เรียบร้อย

ในที่สุดแม่ชুমศรีก็แต่งงานกับนายทะเบียนนี้ จะต้องลำบากตรากตรำต่อไป เพราะ
เป็นกฎแห่งกรรม

เดี๋ยวนี้อาตมาไม่ได้ไปเยี่ยมมานานแล้ว นาน ๑ ก็เอาข้าวสารมาให้ เอาโน่นเอานี้มาให้
บ้าง คล้าย ๑ ว่ามันมีความสัมพันธ์กันอย่างนั้น มีอะไรเขาก็เอามาให้เรื่อย ๑ อย่างนี้

บางที่เรอบอกห้วงสองคนนี่นะ กลับหาว่าติดพัน แล้วชอบแต่สาว ๑ ฉันมันแก่แล้วไม่
ห้วง เกิดไฟไหม้บ้านหมดเลย เข้าถึงได้รู้ว่าท่านห้วงอย่างนี้

เวลาเราขึ้นเครื่องบินก็มองแล้วมองอีกนะ เวลาก่อนที่จะเข้าไปในห้องพิเศษที่เขาจะ
ส่งเราไปต่างประเทศนี่ ก็ห้วงคอยส่งแล้วส่งอีก ก็ยังอดไฟไหม้ไม่ได้แบบนี้

คำถามท้ายเรื่อง

พ.อ.(พิเศษ)ทองคำ ศรีโยธิน - ทำไมหลวงพ่อดึงได้ทราบว่าดาบอยู่ที่ร้านใด หรือนิมิตบอก

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ - นิมิตบอกว่าอยู่ที่อยุธยา

ท - ทำไมถึงเลือกร้านได้

พ - อาตมาก็ถามที่วิทยาลัยครู พวกอาจารย์เขาบอกร้านนี้

ท - อ้อ! พวกนี้เขาเคยเห็นดาบมาก่อนแล้ว

พ - ใช่ เขาเคยเห็นมาก่อน และอาตมาขอตรวจดูก่อน มีบิณฑหรือเปล่านั้น พวกอาจารย์เขา
ก็ไม่ว่า อาตมาเอาสตางค์ไปเท่าไร พวกวัดเรอบอกว่าหลวงพ่อนี้ถ้าจะลมไม่ดี ซื่อ
ดาบไปทำไมตั้งห้าพัน แต่เขาก็ไม่ว่าเราเอาสตางค์ไปห้าพัน เกินก็ไม่เอา ขาดก็ไม่
เอา

เมื่อก่อนเขาจะเอาเจ็ดพัน แต่พอให้อาจารย์เข้าไปถามว่ามีบิณฑบาตใช้ไหม ปลายตัดหรือเปล่า และมาจากเชียงใหม่ใช่หรือไม่ ตกลงเอาเท่าทุน พระซื้อไม่เอา กำไร ถ้าจะเอาสี่พัน เราก็ไม่ยอม ต้องให้ห้าพัน ถ้าไม่ได้มีติดบาบมา อาตมาก็ต้องตาย

ท - ได้บาบมาแล้วมีอะไรเกิดขึ้นกับหลวงพ่หรือเปล่า

พ - ได้มาวันแรกต้องทรมาณคืนยันรุ่งเลย คืนนั้นไม่ต้องนอน ปวดรวดร้าวทั่วสภนธ์กาย สมประสงค์ก็วิ่งไปหาหมอ หมอสมหมายก็มา หมอประกอบ ผู้อำนวยการโรงพยาบาล มาควบคุมกินยาก็ไม่หาย

เขาระชิบกันข้างล่าง อาตมาได้ยินหมอพูดกับสมประสงค์ “หนู หลวงพ่อไม่มีทางแล้ว ตายแน่ ๆ” อาตมาก็ได้สติขึ้นมา เอ! ยังไง?

รุ่งเช้าบอกสมประสงค์ “ไปตามอุ้นเรือมาพบหน่อย” พวกลพบุรีรู้เรื่องเข้า ก็มาเยี่ยมกันใหญ่ ลูกไม่ไหวเลยละ เหมือนโดนฟันตลอดเวลา

เลยบอกอุ้นเรือว่า แม่คุณเอ๋ย ฝากดาบไว้ชั่วคราวเถอะ พอเอาดาบไปแล้ว ไม่เกิน ๑ ชั่วโมง อาตมาลุกได้เลย ก็ลุกทันที นั่งกรรมฐาน แผ่ส่วนกุศล

อาตมาก็ไปถวายสังฆทานหลายครั้ง ช่างปุ่นบอกว่า หลวงพ่อทำบุญมากจังเลยปีนี้ และทอดผ้าป่าใหญ่อุทิศส่วนกุศล

อย่าลืมนะท่านทั้งหลาย พวกที่เราไปทำเขามาร้องหวีดหวาด และอาตมาก็ปวดเมื่อยทั่วสภนธ์กาย ไม่ใช่เราไม่มีกรรมนะ และแขนยกไม่ไหวเลย

ที่ปวดนั้น อาตมามีกรรมฐานอยู่ ถึงได้สู้ได้ กำหนดได้ พอเอาดาบให้เขาไปเก็บ พวกเราเอาอีกแล้ว

“ฝากฉันก็ไม่ฝาก ไปฝากพวกบ้านนั้นอีกแล้ว” อคติอีกแล้ว พอไฟไหม้แล้วถึงได้รู้เลยต้องอุทิศส่วนกุศลทอดผ้าป่า

บางครั้งเราทำกรรมนี้มาเราก็ต้องใช้เวรใช้กรรม อุทิศส่วนกุศลไปอย่างนี้ คุณีซีทำไมต้องทำปลอกอย่างนี้

นิมิตบอกคนที่มาในวันนั้น ทำได้ จินตนาจะมาพอดี เมื่อสองวันนี้ก็มาเอาโน้มนมาให้ เอนี่มาให้ ไม่รู้ว่าสัมพันธ์กันอย่างไร

ตอนที่อาตมาไปเชียงใหม่ จะไปค้างวัดผาลาด แล้วเลยไปฉนเพลวังน้ำค้าง แต่ก็ไปวัดผาลาดไม่ได้ ก็ต้องค้างที่บ้านจินตนา ๒ คืน ตอนนั้นแขนเขยกไม่ได้ เลยเอาน้ำร้อนลวกรักษาให้ เลยกได้แล้ว มันมีกรรมติดหนี้กัน มันเป็นหนี้กรรมกันนะ

เมื่อกลับจากใต้ตบมา พวกญาติโยมว่าอาตมาเป็นกะพ้อมเลย “หลวงพ่อนี้ ถ้าจะ
ลมไม่ดีมี มีหรือดาบราคาห้าพันบาท มีแต่ราคาร้อยบาท แปดสิบบาท ไปซื้อมาได้”

เขาก็หาว่าเราเป็นคนลมเสีย อาตมาก็ยอมรับนะ ก็มันเกิดกับขาด

ขอสรุปว่า **กรรมอดีตที่ผ่านแล้วแก้ไขไม่ได้** กฎแห่งกรรมที่ทำชั่วไว้แก้ไขไม่ได้ วิธีแก้
คือ**ปัจจุบัน** ทำมันขึ้นใหม่ บ้านหลังนี้พังไปแล้ว เป็นทรงไทยเสาก็ขาด หลังคาที่รั่ว
วิธีปฏิบัติทำอย่างไร เราจะให้มันดีก็ต้อง**ทำใหม่** หลังเก่าก็แล้วกันไป ต้องรื้อแล้ว
ทำใหม่ เขาเรียก**ปัจจุบัน**

บันทึกประกอบเรื่องหนึ่งกรรมข้ามชาติ

เรื่องที่ ๑

เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปที่ร้านอาหารสยาม ตรงข้ามวัด
มหาธาตุ อยุธา ขอพบเจ้าของ

ร้านคนที่ขายมีดดาบให้หลวงพ่อบุ ได้คุยกันถึงเรื่องที่หลวงพ่อบุมาซื้อดาบและได้ถ่ายรูปไว้เป็น
หลักฐาน เจ้าของร้านชื่อคุณมะลิ เมฆะภูติ ได้เล่าให้ฟังดังนี้

เมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว ได้เปิดร้านค้าวัตถุโบราณอยู่ที่ถนนคูเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีคน
เก็บผักสะพายดาบมาขายให้ บอกว่าเป็นของปู่ตายายเก็บได้นานแล้ว **ดาบนี้เป็นของ
นักรบโบราณ เป็นเหล็กน้ำพี้** เขาก็ซื้อสะสมเอาไว้

ต่อมาเขาย้ายจากเชียงใหม่ มาเปิดร้านขายอาหารชื่อ “สยาม” อยู่ตรงข้ามวัดมหาธาตุ
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็นำดาบเล่มนี้มาใส่ตู้โชว์ไว้เฉย ๆ

มีคนนำดาบอีกเล่มหนึ่ง ด้ามเป็นเงินมาขายให้ ก็นำมาตั้งแสดงไว้คู่กัน ต่อมาอาจารย์
อาคม วรจินดา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคามมาขอซื้อไป

เล่มที่มาจากเชียงใหม่ **หลวงพ่อบุญ วัตอัมพวัน** มาซื้อไป เมื่อวันที่ ๓ พฤศจิกายน
๒๕๒๔

เรื่องที่ ๒

เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๓๔ คณะผู้จัดทำได้ไปขอพบ**คุณชุมศรี ศรีเรือง** ที่
บ้านเลขที่ ๓๘ หมู่ที่ ๗ ตำบลบางรัก อำเภอวิเศษไชยชาญ จังหวัดอ่างทอง เพื่อถาม
เรื่องราวต่าง ๆ ตามที่หลวงพ่อบุได้เล่าไว้ คุณชุมศรีได้กรุณาเล่าประวัติส่วนตัวให้ฟังดังนี้

คุณชুমศรี ศรีเรือง เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๙ ปัจจุบันอายุ ๕๖ ปี บิดาชื่อนายผล ศรีเรือง มารดาชื่อนางแฉ่ม ศรีเรือง เสียชีวิตแล้วทั้งสองคน มารดาเพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว อายุได้ ๙๓ ปี พี่น้องไปอยู่กรุงเทพฯหมด เลยอยู่ที่บ้านนี้เพียงคนเดียว

กิจวัตรประจำวันคือ ดูแลบริเวณบ้าน ซึ่งกว้างขวางพอสมควร ประมาณ ๓ ไร่ มีสวนมะพร้าว และปลูกต้นมะลิไว้เป็นแถว ๆ ด้านหลังบ้านติดถนน หน้าบ้านมีสะพานยาวทอดไปฝั่งแม่น้ำน้อย ซึ่งไหลมาจากเมืองสิงห์บุรี ที่หลวงพ่อก่อนนี้เรือมาจอดที่แพท่า

ตัวบ้านเป็นทรงไทยสองชั้น ลักษณะเป็นบ้านโบราณ ภายในบ้านกว้างขวาง ต้องทำความสะอาดเองทั้งสองชั้น พอขึ้นไปชั้นบนได้กลิ่นดอกมะลิหอมฟุ้ง ซึ่งคุณชুমศรีได้เก็บจากต้นมาร้อยมาลัยบูชาพระบรมฉายาลักษณ์พระพุทธเจ้าหลวง ซึ่งได้รับจากหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน

กิจวัตรประจำวันอีกส่วนหนึ่งก็คือ ดักบาตรทุกเช้า สวดมนต์ เจริญกุศลภาวนา ได้ไปรับกรรมฐานกับหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน เมื่อ ๒ ปีที่แล้ว และตั้งใจว่าจะปฏิบัติติดต่อกันจนครบ ๓ ปี จนบัดนี้ยังไม่เคยขาดเลย

ก่อนที่จะมาเรียนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่ จิตมีสมาธิอยู่ก่อนแล้ว เมื่อจิตสงบมักรู้เห็นอดีตชาติอยู่เสมอ ทั้งสมัยสุโขทัยและกรุงศรีอยุธยา

เรื่องที่หลวงพ่เล่า นั้น เป็นความจริงทุกประการ ได้จดบันทึกไว้เป็นหลักฐาน มีคุณแม่เพียงคนเดียวเท่านั้นที่เชื่อ ส่วนคุณพ่และพี่น้องไม่เชื่อเลย และว่ากล่าวต่าง ๆ นานาทุกวัน จึงได้เผาบันทึกนั้นทิ้งไป เมื่อพบกับหลวงพ่ครั้งแรกนั้น อายุประมาณ ๒๙ ปี

มีอยู่วันหนึ่งหลังจากที่พบกับหลวงพ่แล้ว ตอนนั้นคุณแม่อายุได้ ๗๕ ปี ได้ล้มป่วยลง อาการทรุดอย่างน่าใจหาย ได้นำไปรักษาที่กรุงเทพฯ จิตก็กังวลว่ากลัวคุณแม่จะไม่หาย

พอลองคืนก็ฝันไปว่า มีเด็กไว้ผมจุกชวนไปเที่ยวบ้าน รู้สึกว่าเด็กนั้นมีอำนาจจนต้องไปกับเขา ขึ้นรถไฟไปมีแต่ป่าสองข้างทาง ลงรถไฟแล้วลงเรือสำปั้น เด็กเป็นคนพายไปเอง พอถึงกลางแม่น้ำ เด็กคนนั้นพยายามล่อเรือ จึงได้ขึ้นไว้ และต่อว่า ทำไมทำเช่นนั้น เขาก็บอกว่าล้อเล่น และพายเรือต่อไป

เมื่อถึงฝั่งตรงข้าม เขาก็พาเดินไปเป็นทางแคบ ๆ จนกระทั่งถึงบ้านหลังหนึ่งเป็นบ้านโบราณ ได้ขึ้นไปบนบ้านพบพระพุทธรูปมากมาย ทั้งองค์เล็กองค์ใหญ่เต็มบ้านไปหมด ทุกองค์มีปูนหุ้มไว้

เด็กคนนั้นก็มาจับมือเขย่า แล้วถามว่าจำได้ไหมว่าที่ไหน ก็ตอบไปว่าจำไม่ได้ เขาก็เขย่ามืออีก แล้วถามว่าจำได้หรือยัง เด็กจับมือเขย่าเสียจนรู้สึกว่าจะจำได้ว่าเป็นบ้านของเราเอง แต่ได้จากไปเสียนาน ปลอ่ยให้มันรกรุงรัง

เขาก็บอกว่า พระพุทธรูปทั้งหมดนี้เป็นของเราที่สร้างขึ้น พอสร้างเสร็จแล้วมีงานทำบุญฉลอง หลังจากฉลองได้ ๓ วัน ลูกชายคนเล็กก็ตาย และเรื่องของคุณแม่หนึ่งไม่ต้องกังวล ลูกชายคนเล็กนี้จะมาช่วย

ตอนนั้นมีความรู้สึกว่าเป็นห้วงบ้านที่บางรัก ใจอยากจะรีบกลับไปคอยลูกชายคนเล็กเกรงว่าถ้ามาหาแล้วจะไม่พบ แต่อีกใจหนึ่งก็เป็นห้วงบ้านที่มีพระพุทธรูป จึงไปขอรูปบ้านที่อยู่ใกล้เคียง เพื่อจุดบอกเจ้าที่เจ้าทางให้ช่วยเฝ้าบ้านให้ด้วย เขาก็บอกว่าไม่ต้องจุดรูปหรือก็เฝ้าให้แล้ว แต่เขาก็เอารูปให้

พอบอกเล่าเสร็จก็รู้สึกตัวตื่น แปลกใจมากเพราะไม่เคยคิดเรื่องอย่างนี้เลย ผันเป็นตุเป็นตะไปได้ แต่คอยดูว่าจะมีใครมาหา ซึ่งตามความฝันบอกว่าเคยเป็นลูกคนเล็กจะมาช่วย

ปรากฏว่าหลวงพ่อดีใจไปเยี่ยมพ่อดี และได้ทราบอาการป่วยของคุณแม่ท่านจึงแนะนำให้ทำพิธีสวดธรรมจักร นิมนต์พระวัดใดสวดก็ได้ ให้คุณแม่บั้นเทียนชัยเอง อธิษฐานจิตเองว่าจะอยู่ถึงอายุเท่าไร แล้วใส่เทียนให้ครบตามอายุนั้น

คุณแม่ก็บั้นเทียน ตอนนั้นคุณแม่อายุ ๗๕ ปี ก็คิดว่าจะอยู่แค่ ๘๐ ปี ก็ช่วยคุณแม่บั้นเทียนได้พ่อดี ๘๐ เส้น แต่พ่อดีเสร็จแล้ว มานับใส่เทียนใหม่ ปรากฏว่าได้ ๘๓ เส้น และคุณแม่ก็มีอายุถึง ๘๓ ปี เพิ่งเสียชีวิตเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๒ นี้เอง

ความรู้สึกส่วนตัวก็รู้ว่า มีความปลื้มใจที่หลวงพ่อดีมาบวชสร้างวัดอยู่ในร่มเงาพระพุทธรูป และมีความห่วงใยอยู่ลึก ๆ อย่างเช่น เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๑ หลวงพ่อถูกรถชนคอหัก อยู่ที่บ้านก็รู้สึกกระวนกระวายใจ จนต้องขอแรงคนรู้จักกันช่วยขับรถไปเยี่ยมหลวงพ่อดีที่วัด

พอมาถึงวัด เจ็บผิตปกติก็นึกเอะใจ ลูกศิษย์หลวงพ่อดีบอกว่า หลวงพ่อถูกรถชนอยู่โรงพยาบาล และยังไม่ให้ฟังอีกว่า หลวงพ่อพุดถึงอยู่เมื่อวานนี้ และท่านยังพุดเปรย ๆ ขึ้นอีกว่า “เราถูกรถชนจนป่วยหนักถึงขนาดนี้ แม่ขุมศรีก็คงไม่รู้”

ปัจจุบันนี้ได้รับสัญญากับหลวงพ่อดีว่า จะปฏิบัติธรรมติดต่อกัน ๓ ปี หลังจากรับกรรมฐานแล้วอยู่ปฏิบัติธรรมที่วัด ๗ วัน แล้วกลับมาปฏิบัติต่อที่บ้าน เพราะที่บ้านสะดวก เจียบ ไม่มีสิ่งรบกวนใด ๆ จิตเป็นกุศลมาก

ขณะนี้ปฏิบัติได้ติดต่อกันมา ๒ ปีกว่าแล้ว มีประสบการณ์แปลก ๆ หลายอย่าง แต่จะไม่ขอเล่า เพราะหลวงพ่อดีไม่ให้ยึดติดสิ่งใด ๆ กำหนดรู้แต่สภาวะปัจจุบันที่ปรากฏขึ้นเท่านั้น ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป ไม่มีอะไรเป็นแก่นสารพ่อดีจะยึดถือได้

จะตั้งใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกรวดน้ำ แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศล และขอ
อโหสิกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวรทุกวันตลอดไป จนกว่าชีวิตจะหาไม่

ผู้จัดทำ